

Vi Vân

CÓ NHỮNG CHIỀU MƯA

Trong cuộc đời của những người con gái ở lứa tuổi đôi mươi ngây thơ, trong trắng hầu như ai cũng có những cuộc tình vụng dại khó quên. Tôi cũng thế, dù những chuyện ngày xưa chưa xóa mờ trong tâm tưởng nhưng tôi vẫn giấu kín trong lòng vì cảm thấy xấu hổ, mất mặt với bạn bè khi mình là kẻ thất bại, là người thua cuộc.

Chiều nay giữa tháng Sáu bỗng dưng một cơn mưa từ đâu đổ về làm tâm tư tôi bồi hồi xúc động chợt nhớ về những cơn mưa thời xa xưa ấy...

* * *

Ngày hôm đó là buổi học cuối cùng trước khi tôi được nghỉ hè và từ giã ngôi trường trung học thân yêu. Lúc đi mẹ tôi căn dặn phải mang áo mưa theo vì lúc này dễ có những trận mưa bất chợt đến. Buổi sáng nắng đẹp thế này mà mẹ bảo mình mang theo thứ đồ bề bộn đó làm gì? Tôi đã không nghe lời mẹ, ra đi với cuốn “Lưu Bút” trên tay, không mang tập sách gì cả vì hôm nay chỉ có gặp bạn bè, ca hát, từ giã, chuyện cho nhau những quyển “Lưu Bút” để nhớ nhau sau này khi chia tay mỗi người mỗi ngã.

Lớp học của tôi có cả nam sinh. Các bạn rất dễ chịu và lâu ngày cũng xem chúng tôi như người cùng phái; trau dồi học hỏi, giúp đỡ nhau tận tình. Trong lớp có anh chàng tên Kim Long học rất giỏi, xuất sắc mọi môn học, anh điềm đạm, chững chạc, hòa nhã, khá đẹp trai.

Sau buổi sinh hoạt cuối cùng, chúng tôi từ giã nhau. Bầu trời đang trong sáng bỗng chuyển sang màu xám thật nhanh làm mọi người hồi hải ra về vì sợ trời đổ mưa. Tôi hồi hận đã muộn vì không nghe lời mẹ. Quả như dự đoán, trời đổ ngay một trận mưa sau vài cơn sấm sét nhỏ. Mưa không lớn lắm, rất nhẹ nhưng kéo dài lê thê không dứt. Tôi nhìn lên bầu trời mịt mù một màu đen thì biết là cơn mưa này còn dai lắm; lòng buồn vùi vùi không hiểu vì sao. Các bạn thân của tôi như: Hoàng Yến, Thanh Thủy, Bích Liên, Ngọc Anh, đã lần lượt ra về. Kề mang theo áo mưa, người được anh, cha đến đón, còn tôi không biết làm thế nào vì con đường này không xe cộ qua lại, chắc phải chờ hết mưa mới về. Tôi chợt thấy Long cũng còn đứng phía trước tôi chừng vài bước, tay Long đang cầm chiếc áo mưa. Tôi bước đến hỏi:

- Anh Long, sao anh có áo mưa mà không chịu về còn đứng đây chi vậy?

- Tôi thấy Phụng chưa về, không có ai ở đây, nên cố ý chờ Phụng về trước rồi tôi mới về.

Câu nói của Long làm tôi rất cảm kích:

- Chắc tôi phải chờ tạnh mưa mới về vì nếu tôi dầm mưa thì dễ bị bệnh lắm.

Long có vẻ ái ngại cho tôi:

- Hay Phụng mặc áo mưa của tôi đi. Tôi là con trai khỏe mạnh, mưa gió không hề gì với tôi.

- Đâu được anh. Tôi không thể làm vậy.

Long ngập ngừng:

- Tôi về chung đường với Phụng. Hay là chúng ta che chung áo mưa đi chờ cơn mưa này chắc tới tới mới dứt.

- Thôi kỳ lắm anh.

- Nhưng đâu còn cách nào hơn. Phụng không thể ở đây một mình được.

Sau khi suy nghĩ một lúc tôi đành theo đề nghị của Long và hy vọng đừng ai nhìn thấy tôi đi chung với Long.

Thế là tôi cùng Long che chung áo mưa ra về.

Lần đầu đứng sát gã con trai tôi bỗng hỏi hộp lạ thường, có

phần run rẩy. Long cố ý che áo phía tôi nhiều còn anh thì ướt hết nửa người. Tôi nói:

- Anh Long ướt hết rồi, kéo áo về bên anh đi.

Long cười:

- Không sao đâu. Phụng biết không tôi vẫn thường tắm mưa mỗi khi có dịp đó. Nước mưa mát lắm, con trai mà.

Tôi cũng đành im lặng vì nếu nói tiếp và anh kéo áo về phía anh thì tôi sẽ bị lạnh cóng.

Đi được một khoảng đường Long chợt hỏi tôi:

- Phụng có dự tính gì cho tương lai sau ngày thi không?

- Ý anh là sao?

- Chúng ta sắp sửa thi rồi. Nếu đậu Phụng sẽ làm gì? Còn nếu rớt thì sao? Chẳng lẽ Phụng chưa nghĩ đến điều đó?

- Phụng không dám nghĩ đến chữ “rớt”. Phụng rất cố gắng để thi đậu cho mẹ vui và Long thấy Phụng cũng là học sinh khá trong lớp mà. Nhưng nếu rớt thì Phụng sẽ thi lại, chắc không đến nỗi trượt hai lần đâu nhỉ? Còn nếu suông sẽ thì Phụng vào đại học, vào được phân khoa nào thì học cái đó vậy. Còn Long thì sao?

Long ngập ngừng một chút rồi đổi cách xưng hô:

- Cậu của Long nói có thể lo cho Long ra nước ngoài du học nhưng Long đang phân vân. Vậy Phụng có muốn Long ở lại không?

- Ừa, chuyện đi du học hay ở lại quê nhà của Long đâu có dính dáng gì với Phụng? Sao lại hỏi thế?

- Nhưng Long muốn Phụng cho ý kiến.

- Không, Phụng không dám có ý kiến về chuyện của Long. Nhưng đi du học là mơ ước của bao nhiêu học sinh nghèo, Long may mắn vậy sao còn phân vân?

Giọng Long thật nhỏ:

- Vì... Long không muốn xa Phụng lâu tới mấy năm.

Tôi giật mình:

- Trời ơi! Long nói gì vậy?

Long lấy hết can đảm nói nhanh:

- Long rất thích Phụng, muốn làm bạn trai của Phụng. Nếu bây giờ Long không nói, sợ sẽ không còn dịp để thổ lộ tâm tư của mình nữa. Phụng khoan trả lời, hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy cho Long biết. Phụng hãy để hết tâm trí vào kỳ thi trước nhất. Thôi

đến nhà Phụng rồi, Long về nhé.

Nói xong Long đẩy tôi ra khỏi áo mưa và chạy đi nhanh. Tôi ngơ ngác nhìn theo một thoáng rồi bước vội về phía nhà mình. Sau hôm đó tôi luôn nghĩ tới lời Long nói. Có lẽ tôi cũng thích anh rồi nhưng tôi rất sợ mình vướng vào tình cảm yêu đương quá sớm sẽ khổ cả đời như lời mẹ thường nói.

Mấy tuần liên tiếp tôi cứ vui đùa bên những trang sách vì quyết tâm phải thi đậu. Một buổi chiều, cần một quyển sách nên tôi sang nhà Hoàng Yến mượn, trên đường về lại bị một trận mưa nhỏ bất chợt đến. Với tôi dù mưa nhỏ hay lớn đều phải tránh vì thế tôi đành nép vào mái hiên của một tiệm buôn trên phố. Trời vẫn rả rích từng cơn mưa thật nhẹ nhưng cái giá lạnh cũng theo về, tôi co ro với chiếc áo mùa hè mỏng manh đáng thương và quay mặt vào bên trong để tránh những giọt nước bắn vào mặt mũi mình. Thình lình có người đụng mạnh vào tôi làm tôi giật bắn người quay lại. Một thanh niên đang chạy ào vào tránh mưa nhưng vô ý lại đụng trúng tôi. Khi nhận ra lỗi của mình anh hơi luống cuống:

- Xin lỗi, tôi không thấy cô. Sợ ướt quần áo thành hấp tấp quá đụng nhầm cô.

Thấy anh chàng có vẻ thành thật nên tôi lắc đầu và pha trò:

- Không sao đâu anh. Chắc tại tôi nhỏ con quá đứng đây mà anh không thấy được.

Anh ta cười nhẹ:

- Dạ, hình như là vậy.

Anh chàng này thật ghê gớm, tôi đùa một chút đã bị anh ta “chém” ngay, tôi đành mím môi im lặng.

Cơn mưa cứ dai dẳng không dứt.

Lâu sau anh ta làm quen bắt chuyện:

- Cô đi đâu mà không mang theo áo mưa để ướt hết vậy?

- Nhà tôi gần đây, tôi chạy sang nhà cô bạn mượn sách ai ngờ cơn mưa đột ngột đến trở tay không kịp.

Anh ta cười:

- Ông bà mình hay nói “phong vũ bất thường” mà cô. À! Tôi tên Khang, lính đánh trận đang đi phép về nhà. Còn cô có thể cho tôi biết tên để làm quen không? Lính không có nhiều thì giờ và cũng không biết ăn nói văn hoa bay bướm đâu cô.

Trước câu nói của anh ta tôi không tức giận mà lại thấy tức cười nên chọc anh ngay:

-Trời ơi! Đây là lần đầu tôi nghe nói lính không biết bay bướm. Các bạn tôi sợ lính gần chết đó anh. Lính đa tình, phong lưu, tán công mau lẹ, dễ thay đổi mỗi lần dời chỗ đóng quân.

Anh ta phủ nhận:

- Không, chỉ một phần tử nhỏ nào đó thôi. Chúng tôi chung tình lắm, không phải đa tình đâu. Nhưng... bây giờ tôi chỉ mong được biết tên cô và mong được kết bạn với một cô nữ sinh thôi.

- Ừa, sao anh biết tôi là nữ sinh?

- Cuốn sách trên tay và nét hồn nhiên của cô đã chứng minh điều tôi nói là đúng, phải không?

- Dạ, anh nói đúng. Tôi tên Ngọc Cẩm vừa học xong lớp đệ Nhất, đang chuẩn bị kỳ thi sắp đến.

- Ồ, vậy tôi chúc cô Cẩm thành công, đậu cao nhé! À, nhà ba mẹ tôi là tiệm thuốc tây ở trên đường Phan Đình Phùng. Tôi còn ở đây một tuần nữa, hy vọng gặp lại cô Cẩm. Trời hết mưa rồi, tạm biệt cô.

Chào tôi xong anh ta bỏ đi ngay như có chuyện gấp gấp lắm. Tôi nhìn theo bóng anh ta thấy là lạ. Lính khác hẳn với các nam sinh, lính nói năng nhanh lẹ, không dè dặt, không rào đón. Không biết anh ta nghĩ gì về tôi. Lúc đầu hăm hở sốt sắng đòi làm quen, đòi biết tên, khi toại ý rồi lại bỏ đi vội vã không quan tâm đến tôi đứng một mình nơi đây. Anh ta đâu biết anh đã bị tôi gạt khi nói tên tôi là Ngọc Cẩm.

Ngày hôm sau Bích Liên đến nhà tôi chơi, đi theo là một anh lính mặc quân phục. Thoạt nhìn, tôi nhận ra ngay anh chàng núp mưa ngoài phố với tôi chiều hôm trước. Tôi nghĩ anh là bạn trai của Liên nên nói:

- Ngọn gió nào đưa “anh chị” đến nhà tôi vậy?

- Anh chị? Mày nói gì vậy Phụng?

Lúc này chàng trai giật mình mở to mắt hỏi:

- Cô tên Phụng à?

Tôi tỉnh bơ trả lời:

- Dạ, tôi tên Ngọc Phụng.

Bích Liên ngờ ngác không hiểu:

- Hai người quen nhau à?

Khang lên tiếng giải thích:

- Chiều hôm qua, tránh mưa ngoài phố, anh đứng gần cô ấy. Cô nói tên Cẩm, sao hôm nay lại là Phụng?

Bích Liên đưa mắt nhìn tôi, tôi nheo mắt cười:

- Ai ngu gì nói tên thật với chàng trai xa lạ chứ!

- À, thì ra là thế. Khang gật gật đầu.

Bích Liên nghiêm chỉnh giới thiệu:

- Đây là Nguyên Khang anh con dì tao, đi lính mới về phép. Còn đây là Ngọc Phụng, bạn thân cùng lớp với em suốt thời trung học.

Sau khi hàn huyên một lúc Liên nói:

- Ở nhà gạo bài hoài Liên muốn điên luôn, đi chơi một chút cho đầu óc đỡ căng thẳng rồi mới học tiếp nổi. Hai người đi với Liên ra ngoài được không? Đi dạo phố một vòng rồi tìm quán kem nào đó ngồi nghe nhạc cho vui nhé!

Dĩ nhiên Khang không phản đối. Mẹ cũng cho phép tôi đi với anh em Bích Liên, người bạn ngoan hiền của tôi.

Chúng tôi lang thang qua hầu hết các con đường. Thành phố hiền hòa nằm cạnh con sông mênh mông dạt dào sóng vỗ. Âm thanh tiếng sóng đưa về êm đềm như câu hát ru con của mẹ hiền. Trên cao mây trắng bồng bênh trôi thênh thang như tóc trắng ngoại bay bay trong những chiều đứng bên song cửa mong đợi đứa cháu từ trận tuyến trở về. Ở đây tuy yên bình nhưng tiếng súng vẫn vọng về đêm đêm làm não lòng, làm xót xa thương nhớ những người trai còn đang miệt mài, rong ruổi ngoài sa trường vạn dặm.

Liếc nhìn bộ quân phục của Khang tôi bỗng có cái nhìn khác về anh. Khi nói chuyện anh cố tỏ vẻ vui tươi, hài hước nhưng ánh mắt anh không giấu được nét u buồn. Khang là một trong những người đang xả thân bảo vệ tổ quốc, quê hương dân tộc; anh ta đáng được kính trọng. Tôi bỗng thấy có cảm tình nhiều hơn với anh.

Chúng tôi vào một quán nước trên bến Ninh Kiều. Ngoài kia dòng sông rộng trải dài tận chân mây. Xa xa thấp thoáng vài chiếc giang cánh tuần tra lui tới trên sóng nước, nhiều tàu bè chuyên chở hàng hóa đi qua. Trên trời, chim kéo về từng đàn bay lượn tạo nên một bức tranh sống động. Ôi! Nếu không có chiến tranh thì quê hương mình đẹp biết bao!

Nguyên Khang kêu cho tôi và Bích Liên hai ky kem còn anh là một ly cà phê đá. Chúng tôi nhâm nhi kem và nói nhiều chuyện phiếm xảy ra hằng ngày chung quanh. Có lẽ thấy quá chán nản Liên đứng lên nói:

- Liên xin lỗi hai người nghe, Liên quên mất mẹ dặn ghé tiệm may lấy áo cho mẹ.

Nói xong Liên bỏ đi ngay không chờ sự đồng ý của Khang hay tôi. Ngồi một mình, cạnh người trai chưa quen biết nhiều tôi đâm ra e ngại dù trông anh cũng đứng đắn, nghiêm chỉnh. Khang như không lưu ý đến tôi nhiều, ánh mắt anh hướng lên trần nhà một cách mông lung. Thật lâu không thấy Liên trở lại. Bên ngoài trời bỗng đổ mưa. Mùa này những cơn mưa như thế không có gì lạ cả. Mưa bay mờ mịt khung trời, một chút lành lạnh len vào quán nhỏ. Tiếng mưa gieo một âm thanh trầm buồn như một khúc ca ly biệt nào đó, vừa êm ái vừa trĩu mến xen lẫn chút xót xa thương cảm.

Để cho qua thời gian chờ Bích Liên trở lại, Khang kể cho tôi nghe những chuyện về anh, về bạn bè, về nhân sinh quan của anh. Khang cũng tìm hiểu về tôi không ít, chúng tôi cảm thấy thân thiết nhau hơn.

Chợt có tiếng nhạc từ máy hát vang ra:

... Đời anh đã bao năm gót chân in chiến trường. Làm quen với đêm canh gió lộng với mưa khuya núi rừng.

Đời tôi ngày ngày khi chiều chết trên đường phố. Giọng ca nhịp đàn mong gửi tâm hướng tâm tư.

Dù xa nhau anh ơi! Lòng ta luôn nhớ hoài thì chờ mong còn dài. Mai anh đi rồi làm sao tôi ngăn được... (1)

Khang thở dài nhẹ nhàng, tôi hiểu được tâm tư người lính trận như anh, lòng chợt dâng niềm cảm mến sâu xa người trai trước mặt. Ngoài trời mưa vẫn chưa dứt hạt. Khang đưa tôi ra khỏi quán nước. Hai đứa bước song hành trong chiều mưa giăng

mắc nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Đi bên Khang như có một sự chở che vững chắc, an toàn.

Thật lâu Khang quay sang hỏi tôi:

- Phụng nghĩ gì về lính?

- Phụng nghĩ rằng lính rất đáng kính phục, đáng được mọi mọi người mến yêu và nhắc nhở vì các anh đã đem cả tuổi thanh xuân hiến dâng cho quê hương, non nước.

- Thế lính như anh có “đáng mến” không?

Biết mình bị gài bẫy tôi tôi đỏ mặt lặng thinh cúi đầu. Từ lúc biết tôi là bạn của Bích Liên, Khang đã đổi cách xưng hô với tôi:

- Anh đùa với Phụng chút thôi, không có ý gì đâu. Anh rất quý và trân trọng những mảnh đời hồn nhiên trong trắng của học sinh các em. Với anh không bao giờ có thể trở lại những ngày dưới mái trường làm đám học trò quậy phá như xưa nữa.

Tôi nhìn Khang, lòng dâng lên niềm cảm mến sâu xa khó tả. Tôi như bị cuốn hút vào nỗi buồn, nỗi băng khuâng, lo lắng ưu tư của người trai trong cuộc chiến. Gần đến nhà tôi, Khang chợt nắm tay tôi:

- Ngày mai anh đến đón Phụng đi ăn lần cuối để tiễn anh về đơn vị nhé!

- Mai anh đi sao? Không chắc em đến được đâu vì gần thi rồi đi chơi nhiều không học bài được.

Khang tỏ vẻ giận:

- Anh không quan trọng bằng kỳ thi của em à?

- Ô... Anh nói gì kỳ vậy?

Khang nói như gần từng tiếng:

- Anh mến Phụng nhiều lắm, anh muốn Phụng là bạn gái của anh.

- Trời ơi! Tôi chỉ kêu lên như thế rồi chạy nhanh vào nhà bỏ mặc Khang đứng đó.

Đêm hôm ấy tôi không sao ngủ được. Hình ảnh, lời nói, cử chỉ ân cần của Khang khiến tâm tư tôi chợt bồi hồi rung động. Ôi! Đây có phải là tình yêu không? Người ta gọi “tiếng sét ái tình” là vậy sao? Thôi rồi, mới 18 tuổi đầu tôi đã rơi vào cơn mê không lối thoát. Trái tim nhỏ dại của tôi lại rơi đúng vào người con trai phong trần phiêu lãng. Tôi không chạy khỏi và cũng

không muốn chạy, tôi cứ để hồn mình chơi vui theo cảm giác mới lạ, ngọt ngào của tình yêu đầu đời. Và tôi lâng lâng chìm vào mộng đẹp.

Hôm sau tôi cố tìm cách ra khỏi nhà để được gặp Khang. Sự xuất hiện của tôi đã cho Khang biết rằng anh đã làm xiêu lòng cô nữ sinh nhỏ rồi.

Buổi tiễn đưa nào cũng nhiều lưu luyến, cuộc chia ly nào cũng vương vấn lệ tràn mi, dù bịn rịn, dù nghẹn ngào rồi cũng chia xa. Không còn lời nào để cho nhau giây phút đó. Chàng về với sương gió sa trường, cô học trò trở lại căn phòng nhỏ ngói bên chông sách vở buồn thiu. Và chờ đợi, đợi chờ, nhớ thương, thương nhớ... Chỉ có những lá thư xanh bất nhịp cầu tương ngộ.

Rồi kỳ thi đã đến và kết thúc. Tất cả bạn bè tôi đều đậu, ai cũng vui vẻ, mừng rỡ, người vui nhất có lẽ là Kim Long. Long tìm tôi báo tin trước hết và cũng nhắc lại lời nói lúc trước. Tôi đã từng hứa là sau khi thi xong tôi sẽ trả lời cho Long biết tôi có chấp nhận tình cảm của Long không? Thật là khó xử cho tôi, tôi đã quên mất Long những lúc gần đây khi hình bóng Khang chiếm ngự tâm hồn tôi. Tôi không muốn Long buồn, tuyệt vọng vì anh còn cả một tương lai trước mặt nên đành phải nói dối:

- Phụng vừa lo thi xong rất mệt nên tâm trí chưa tỉnh táo hẳn. Long cho Phụng một chút thời gian nhé! Nhưng Phụng muốn Long đi du học, như thế tương lai Long sẽ tốt đẹp hơn. Phụng sẽ chờ ngày Long trở về trong sự thành đạt.

Long có hơi buồn:

- Phụng muốn Long đi thật sao?

- Ừ, đi du học là con đường tốt nhất cho Long và Phụng cũng hãnh diện vì Long nữa.

- Phụng nói thật không? Phụng không buồn lúc vắng Long sao?

- Phụng buồn chứ và có lẽ sẽ nhớ Long nhiều lắm nhưng vì tương lai, Long nên đi.

Tôi thấy Long thật dễ mến nhưng hồn tôi đã gửi cả cho Khang rồi, biết làm sao hơn! Đôi lúc tôi thấy mình quá ích kỷ khi đã

chọn Khang rồi sao không buông Long ra để anh tìm đối tượng khác, tôi không nỡ từ bỏ Long.

Các bạn thân hiểu rõ tôi họ đều trách tôi quá tham lam. Có lần Thanh Thủy bảo:

- Ê nhỏ Phụng này, mày đừng bắt cá hai tay, có ngày khóc hận đó cung. Chọn một người thôi, để người kia ra đi trong êm đẹp đi.

Rồi cũng đến ngày đưa tiễn Long đi du học ở Tây Đức. Bảy giờ trời sắp sửa vào thu. Hôm ấy mưa bay lất phất như hôm nào hai đứa chung một chiếc áo mưa Long đưa tôi về qua con phố vắng đìu hiu lạnh lẽo. Biết có còn dịp nào cùng anh đi dưới mưa mà kể chuyện tương lai không? Thôi xin tạ từ người bạn chung đèn sách thân mến bao năm.

Long đi rồi tôi quay về thực tại, với người yêu thật sự của mình. Những lá thư viết vội vã từ chiến trường của Khang vẫn gửi về tôi đều đặn. Anh di chuyển luôn, gót chân anh xuôi ngược khắp vùng 4 chiến thuật: Cà Mau, Bạc Liêu, Sóc Trăng, Chương Thiện... Những gian nan, vất vả hiểm nguy đã làm tôi xót xa thương cảm vô cùng, và tôi đã sống bằng những nỗi nhớ mong, chờ đợi đó.

Có những buổi chiều nhìn mưa giăng mờ ngoài khung cửa tôi nhớ thật nhiều hôm nào cùng Khang ngồi bên nhau nghe tiếng thờ dài của không gian thâm lặng, trong quán nhỏ kẻ lẻ tâm tình. Tôi như còn nghe tiếng nhạc vương vất đâu

đây trong hơi lạnh của cơn mưa buồn ngày đó:

... *Chiều mưa không có anh, thành phố quên chưa lên đèn.*

Chiều mưa không có anh, biết lấy ai chia hờn tủi?

Kể từ anh vắng xa, ngày tháng bơ vơ quên mình.

Trời mưa thu vẫn rơi, không bước chân anh tìm đến.

Chuyện ngày xưa biết sao, mỗi cánh chim bay phương nào?

(2)

Cuộc đời cô gái nhỏ đã không còn những ngày tháng vô tư hồn nhiên nữa. Tôi đã sống với tâm trạng như thế suốt hai năm dài tuy có những lần Khang về phép thăm tôi nhưng tình cảm chỉ giữ nguyên trạng thái cũ. Đôi lần tôi gợi ý đến một mái ấm gia đình với Khang nhưng anh e sợ có ngày bỏ lại vợ con khi anh gục ngã ngoài trận địa nên chưa dám nghĩ đến. Và như thế tôi vẫn mỗi mòn nhớ nhưng chờ đợi, cho đến một ngày kia...

Bích Liên đến nhà tôi với nét mặt căng thẳng:

- Phụng, vào thay áo rồi đi ngay với tao.

Tôi ngạc nhiên:

- Đi đâu vậy, có chuyện gì sao?

- Đi với tao rồi mày sẽ biết.

Thấy Liên nghiêm chỉnh quá tôi đành theo cô ta. Liên chở tôi đến nhà của Khang...

Trời ơi! Một chiếc quan tài phủ lá Quốc Kỳ với vòng hoa màu tím cùng bức ảnh Khang phía trước quan tài làm tôi chết lặng người. Tôi không còn cảm giác, toàn thân như tê cứng, ngực như ngừng thở, máu tim như đông đặc và tôi lao đảo vịn vào thành chiếc băng đá trước nhà...

Tất cả những gì xảy ra sau

đó đến bây giờ tôi không nhớ rõ, chỉ biết tôi ốm nặng cả tuần mà thôi.

Khang đã vĩnh viễn ra đi rồi, một trời tang tóc phủ ngập đời tôi. Hằng ngày tôi đến trường như chiếc bóng âm thầm, cô độc.

* * *

Một năm trôi qua thật nhanh, mùa hè cũng là mùa mưa lại đến, những cơn mưa gợi bao kỷ niệm mến thương. Từ mấy năm nay Kim Long vẫn gửi thư cho tôi nhưng hình như có khoảng cách nào đó giữa anh và tôi, không được tha thiết như trước. Tôi nghĩ có lẽ anh bận rộn học hành thôi. Hè này tôi được thư Long báo tin sẽ về nước thăm gia đình và sẽ đến thăm tôi. Tôi

bồi hồi xúc động với khối tình si của Long mà tôi đã không biết trân quý. Tôi tự hỏi lòng mình đã quên được Khang chưa. Tôi sẽ mãi giữ hình bóng Khang hay tìm về Long cho tâm hồn đỡ cô đơn trống vắng? Tuy là một bài toán dễ nhưng khó tìm ra đáp án.

Còn một tuần nữa Long sẽ về đến quê hương, tôi phân vân, suy nghĩ ngày đêm để có một quyết định quan trọng cho đời mình.

Ngày Long về tôi không đi đón anh vì tôi không có lý do gì để đến đó. Ngay hôm sau Long tìm đến tôi với mấy món quà đặc biệt của xứ người. Tôi rất cảm kích tấm lòng của Long, dù tôi đối với anh chẳng được tốt đẹp gì nhưng anh vẫn chân thật, dễ mến như ngày còn học chung lớp. Nhìn Long bây giờ cao lớn, sang trọng, có phong thái, cử chỉ của một thanh niên nước ngoài, nét mặt cương nghị hơn xưa. Với tôi Long vẫn hòa nhã, dịu dàng hỏi han, quan tâm đến cuộc sống của tôi. Long không ở lại lâu nên anh hẹn tôi gặp riêng anh một ngày trước khi anh trở về Tây Đức tiếp tục con đường học vấn. Tôi hồi hộp, lo lắng và chuẩn bị tâm tư vì tôi nghĩ Long sẽ buộc tôi phải trả lời dứt khoát về lời hứa của tôi ngày trước. Tôi nghĩ đã đến lúc mình nên chấp nhận Long để anh yên tâm lo học hành.

Hôm ấy Long đưa tôi đến một tiệm cơm Tây khá nổi tiếng ở đây. Trong lúc chờ đợi thức ăn Long nhìn tôi với vẻ ái ngại:

- Nhìn kỹ thấy Phụng gầy đi nhiều, lo học lắm sao?

- Cũng bình thường thôi. Con gái gầy chẳng tốt hơn mập sao?

Long cười nhẹ và chợt nắm tay tôi:

- Phụng à, ngày mai Long phải đi rồi nên hôm nay Long muốn gặp Phụng nói chuyện một lần về quyết định của Long cho Phụng an tâm.

Tim tôi như đang nhảy lò tô trong lồng ngực vì tôi biết Long sẽ nói gì rồi.

Long nhìn vào mắt tôi một cách nghiêm trang và nói:

- Từ lâu nay Long cảm nhận được rằng Phụng không yêu Long. Thứ tình cảm Phụng dành cho Long chỉ là tình bạn thân thiết mà thôi. Phụng có biết không, nhiều lúc Long tuyệt vọng và đau khổ lắm nhưng Long vẫn chờ Phụng quay về. Thời gian quá lâu, Long cũng mỏi mòn và đã tự tìm lối thoát cho

mình. Cuối cùng Long đã tìm được đối tượng mới. Cô ấy học chung với Long bên đó và có lẽ tụi Long sẽ cưới nhau vào mùa Giáng Sinh tới. Với Phụng, Long vẫn xem là cô bạn thân thiết nhất của Long. Khi cần tâm sự hay bất cứ điều gì Phụng liên lạc với Long nghe. Long cũng cầu mong Phụng gặp được người vừa ý như mong ước.

Long nói một hơi dài không để tôi nói được lời nào. Mà nói gì bây giờ? Long đã xóa tên tôi ra khỏi trái tim anh rồi, cuộc tình của anh đã lật sang trang mới. Lỗi tại tôi thì làm sao tôi dám trách anh? Tôi nghe tim mình như rạn vỡ, tôi lang thang trong vùng trời mù sương ngập tràn ảo ảnh, tôi chơi vui, tôi hụi hẩng, bẽ bàng tan nát cõi lòng...

Tiền Long ra về, nhìn theo bóng anh mờ dần qua màn mưa mỏng tôi chợt nghẹn ngào, nước mắt trào tuôn.

Tôi bước đi chậm chậm dưới cơn mưa, lòng luyến lưu nuối tiếc một chiều mưa xưa cùng anh chung lối về. Giờ đây mình tôi âm thầm, lặng lẽ cô đơn đi dưới cơn mưa chiều giá lạnh, tái tê:

... Anh đi rồi thành phố hôm nay.

Mưa giăng đầy lạnh buốt tim này.

Anh đi rồi kỷ niệm xưa còn đây.

Anh đi mất rồi còn nhớ chăng tình này? (3)

VI VÂN

Cali mùa Thu 2022

(1) “Chuyện Chúng Mình” - Trúc Phương

(2) “Mùa Thu Trong Mưa” - Trường Sa

(3) “Thành Phố Mưa Bay” - Bằng Giang